YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

15 päivänä marraskuuta 2005 *

Asiassa C-392/02,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 7.11.2002,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään H.-P. Hartvig ja G. Wilms, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Tanskan kuningaskunta, asiamiehenään J. Molde, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

jota tukevat

Belgian kuningaskunta, asiamiehenään A. Snoecx,

Saksan liittotasavalta, asiamiehenään W.-D. Plessing, avustajinaan Rechtsanwalt D. Sellner ja Rechtsanwalt U. Karpenstein,

Italian tasavalta, asiamiehenään I. M. Braguglia, avustajanaan avvocato dello Stato G. de Bellis, prosessiosoite Luxemburgissa,

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään H. G. Sevenster ja J. van Bakel,

Portugalin tasavalta, asiamiehinään L. Fernandes, Â. Seiça Neves ja J. A. dos Anjos, prosessiosoite Luxemburgissa, ja

Ruotsin kuningaskunta, asiamiehinään A. Kruse, K. Wistrand ja A. Falk, prosessiosoite Luxemburgissa,

väliintulijoina,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti V. Skouris, jaostojen puheenjohtajat P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas ja J. Makarczyk sekä tuomarit C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, S. von Bahr (esittelevä tuomari), P. Kūris, U. Lõhmus, E. Levits ja A. Ó Caoimh,

julkisasiamies: L. A. Geelhoed,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 11.1.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 10.3.2005 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteellaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Tanskan kuningaskunta on jättänyt noudattamatta yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteitaan ja rikkonut erityisesti EY 10 artiklaa ja Euroopan yhteisöjen omista varoista 31 päivänä lokakuuta 1994 tehdyn neuvoston päätöksen 94/728/EY, Euratom (EYVL L 293, s. 9) 2 ja 8 artiklaa, koska Tanskan viranomaiset eivät ole

asettaneet komission käyttöön 140 409,60 Tanskan kruunun (DKK) suuruista määrää omia varoja ja näihin liittyviä 20.12.1999 alkaen laskettuja viivästyskorkoja.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

2 Päätöksen 94/728, jolla korvattiin Euroopan yhteisöjen omista varoista 24 päivänä kesäkuuta 1988 tehty neuvoston päätös 88/376/ETY, Euratom (EYVL L 185, s. 24), 2 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että yhteisöjen talousarvioon otettavia omia varoja ovat muun muassa seuraavat varat:

— niin sanotut "perinteiset" varat (2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta) eli varat, jotka kertyvät

  — maksuista, palkkioista, lisä- tai tasausmaksuista, lisäsummista tai -osista ja muista maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle osana yhteistä maatalouspolitiikkaa

  — yhteisestä tullitariffista ja muista tulleista kertyvistä maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle

— niin sanotut "ALV-varat" (2 artiklan 1 kohdan c alakohta), jotka kertyvät yhdenmukaisen, kaikkien jäsenvaltioiden osalta voimassa olevan verokannan soveltamisesta alv-määräytymisperusteeseen

— niin sanotut "BKTL-varat" tai "täydentävät varat" (2 artiklan 1 kohdan d alakohta), jotka kertyvät talousarviomenettelyssä kaikki muut tulot huomioon ottaen vahvistettavan kertoimen soveltamisesta kaikkien jäsenvaltioiden yhteenlaskettuihin BKTL:ihin (bruttokansantuloihin).

3 Edellä mainitun 2 artiklan 3 kohdan mukaan "jäsenvaltiot pidättävät itselleen keruukustannuksina kymmenen prosenttia 1 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti maksettavista maksuista". Euroopan yhteisöjen omien varojen järjestelmästä 29 päivänä syyskuuta 2000 tehdyn neuvoston päätöksen 2000/597/EY, Euratom (EYVL L 253, s. 42) 2 artiklan 3 kohdan nojalla 31.12.2000 jälkeen todettujen määrien osalta kyseinen prosenttimäärä korotettiin 25 prosenttiin.

4 Päätöksen 94/728 8 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on perittävä 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut yhteisön omat varat kansallisten lakiensa, asetustensa ja hallinnollisten määräystensä mukaisesti, jotka on tarvittaessa mukautettu yhteisön sääntelemien edellytysten mukaisesti. Komissio tarkastelee säännöllisesti jäsenvaltioiden sille tiedoksi toimittamia kansallisia säännöksiä ja määräyksiä, toimittaa jäsenvaltioille mukautukset, joita se pitää tarpeellisina kansallisten säännösten ja määräysten yhdenmukaisuuden varmistamiseksi yhteisön sääntelyjen kanssa, ja antaa budjettivallan käyttäjälle kertomuksen. Jäsenvaltioiden on annettava 2 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa määrätyt varat komission käyttöön.

2. Neuvosto antaa määräenemmistöllä komission ehdotuksesta ja Euroopan parlamenttia kuultuaan tämän päätöksen täytäntöön panemiseksi tarvittavat säännökset ja määräykset sekä säännökset ja määräykset, jotka koskevat 2 artiklassa ja 5 artiklassa määrättyjen tulojen kannon valvontaa, niiden asettamista komission käyttöön ja niiden maksamista — —."

5 Nyt esillä olevan asian tosiseikkojen tapahtuma-aikana säännökset, joihin päätöksen 94/728 8 artiklan 2 kohdassa viitataan, sisältyivät päätöksen 88/376 soveltamisesta 29.5.1989 annettuun neuvoston asetukseen (ETY, Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8.7.1996 tehdyllä neuvoston asetuksella (Euratom, EY) N:o 1355/96 (EYVL L 175, s. 3; jäljempänä asetus N:o 1552/89), joka tuli voimaan 14.7.1996.

6 Asetuksen N:o 1552/89 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa todetaan, että "päätöksen 88/376/ETY, Euratom 2 artiklassa tarkoitettujen omien varojen on oltava yhteisön käytössä mahdollisimman hyvien edellytyksien vallitessa ja tätä varten on syytä vahvistaa yksityiskohtaiset säännöt, joiden mukaisesti jäsenvaltioiden on asetettava yhteisöille annetut omat varat komission käyttöön".

7 Kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 ja 1 a kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Tätä asetusta sovellettaessa [yhteisön oikeutta] päätöksen 88/376/ETY, Euratom 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitet[tuihin] omi[in] varoi[hin] pidetään todettuna, kun tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset maksun määrän merkitsemisestä kirjanpitoon ja sen tiedoksiannosta maksuvelvolliselle on täytetty.

1a. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun toteamisen päivämäärä on tullilainsäädännössä säädetyn kirjanpitoon merkitsemisen päivämäärä.

— —"

8 Saman asetuksen 9 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan "kunkin jäsenvaltion on hyvitettävä omat varat 10 artiklassa määriteltyjen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti tilille, joka on avattu tätä tarkoitusta varten komission nimissä kyseisen jäsenvaltion valtionvarainhallinnossa tai sen nimeämässä laitoksessa".

9 Asetuksen N:o 1552/98 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Asianomaisen jäsenvaltion on maksettava kaikista tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle tilille tehtävien tuloutusten viivästyksistä korkoa, jonka korkokanta on kyseisen jäsenvaltion rahamarkkinoilla eräpäivänä lyhyen aikavälin rahoitukseen sovellettava korkokanta kahdella pisteellä korotettuna. Korkokantaan lisätään 0,25 pistettä kutakin viivästyskuukautta kohden. Korotettua korkokantaa sovelletaan koko viivästyksen ajalta."

10 Mainitun asetuksen 17 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklan mukaisesti todettuja oikeuksia vastaavat määrät asetetaan komission käytettäviksi tämän asetuksen mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot saavat vapautuksen todettuja oikeuksia vastaavien määrien asettamisesta komission käyttöön ainoastaan, jollei perintää ole voitu toteuttaa ylivoimaisen esteen vuoksi. Lisäksi jäsenvaltioiden ei tarvitse asettaa kyseisiä määriä komission

käytettäviksi yksittäistapauksissa, kun kaikkien kyseessä olevaan tapaukseen liittyvien asianmukaisten tietojen tarkemmassa tarkastuksessa osoittautuu, että jäsenvaltioista riippumattomista syistä on täysin mahdotonta toteuttaa perintää — — ."

11 Yhteisön tullikoodeksista 12 päivänä lokakuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 201 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään tullivelan syntymisen osalta seuraavaa:

"1. Tuontitullivelka syntyy, kun:

a) tuontitullien alainen tavara luovutetaan vapaaseen liikkeeseen;

taikka

b) tällainen tavara asetetaan osittain tuontitullittomaan väliaikaisen maahantuonnin menettelyyn.

2. Tullivelka syntyy sinä ajankohtana, jona kyseinen tulli-ilmoitus vastaanotetaan."

12 Tullikoodeksin 204 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Tuontitullivelka syntyy, kun:

a) ei täytetä jotakin velvollisuutta, joka johtuu tuontitullien alaisen tavaran väliaikaisesta varastoinnista tai sen tullimenettelyn käyttämisestä, johon tavara on asetettu,

taikka

b) ei noudateta jotakin edellytystä, joka koskee tavaran asettamista mainittuun menettelyyn taikka alennetun tuontitullin tai tullittomuuden soveltamista tavaraan sen tietyn käyttötarkoituksen perusteella,

muissa kuin 203 artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa, jollei todeta, etteivät nämä laiminlyönnit tosiasiallisesti vaikuta väliaikaisen varastoinnin tai kyseisen tullimenettelyn oikeaan toimintaan.

2. Tullivelka syntyy joko sinä ajankohtana, jona velvollisuutta, jonka täyttämättä jättämisestä tullivelka syntyy, ei enää täytetä, tai sinä ajankohtana, jona tavara on asetettu kyseiseen tullimenettelyyn, jos myöhemmin todetaan, ettei jokin edellytys, joka on koskenut tavaroiden asettamista tähän menettelyyn taikka alennetun tuontitullin tai tullittomuuden soveltamista tavaran tietyn käyttötarkoituksen perusteella, tosiasiallisesti ole täyttynyt."

13 Tullikoodeksin 217 artiklassa säädetään tullien määrän kirjaamisesta tileihin ja sen antamisesta tiedoksi velalliselle seuraavaa:

"1. Tulliviranomaisten on laskettava jokainen tullivelasta johtuva tuonti- tai vientitullien määrä, jäljempänä 'tullien määrä', heti, kun niillä on käytettävissään tarvittavat tiedot, ja kirjattava nämä määrät tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle (tileihin kirjaaminen).

— —

Tulliviranomaiset voivat jättää kirjaamatta tileihin tullien määrän, jota ei 221 artiklan 3 kohdan mukaan voida antaa velalliselle tiedoksi säädetyn määräajan päätyttyä.

2. Jäsenvaltioiden on määritettävä ne yksityiskohtaiset säännöt, joiden mukaan tullien määrät käytännössä kirjataan tileihin. Nämä yksityiskohtaiset säännöt voivat olla erilaisia sen mukaan, ovatko tulliviranomaiset tullivelan syntymisen olosuhteet huomioon ottaen varmoja vai eivät siitä, maksetaanko nämä määrät."

14 Saman koodeksin 218 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos tullivelka syntyy vastaanotettaessa ilmoitus, joka koskee muun tullimenettelyn kuin osittain tullittoman väliaikaisen maahantuonnin ilmoittamista tavaralle, tai jos se syntyy muusta toimesta, jolla on sama oikeudellinen vaikutus kuin ilmoituksen vastaanottamisella, tätä tullivelkaa vastaava tullien määrä on kirjattava tileihin heti,

kun se on laskettu, ja viimeistään toisena päivänä sen päivän jälkeen, jona tavarat on luovutettu.

— —

3. Jos tullivelka syntyy muissa kuin 1 kohdassa tarkoitetuissa olosuhteissa, vastaavien tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset voivat

a) laskea kyseisten tullien määrän;

ja

b) osoittaa velallisen."

15 Tullikoodeksin 220 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos tullivelasta johtuvaa tullien määrää ei ole kirjattu tileihin 218 ja 219 artiklan mukaisesti, tai jos se on kirjattu tileihin lain mukaan kannettavaa määrää pienempänä, kannettava tai kannettavaksi jäävä tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset ovat todenneet tilanteen ja voivat laskea lain mukaan kannettavan tullien määrän sekä osoittaa

velallisen (jälkikäteen tapahtuva tileihin kirjaaminen). Tätä määräaikaa voidaan pidentää 219 artiklan mukaisesti.

2. — — tileihin kirjaaminen ei tapahdu jälkikäteen, jos:

— —

b) lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa ollut ei ole voinut kohtuudella havaita;

— —"

16 Mainitun koodeksin 221 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tullien määrä on aiheellisella tavalla annettava velalliselle tiedoksi heti, kun se on kirjattu tileihin.

— —

3. Tiedoksiantoa ei voida toimittaa velalliselle enää, kun kolmen vuoden määräaika on kulunut siitä päivästä, jona tullivelka on syntynyt. Jos tulliviranomaiset eivät kuitenkaan ole voineet tarkasti määrittää lain mukaan kannettavaa tullien määrää sellaisen tapahtuman vuoksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, tiedoksianto toimitetaan kolmen vuoden määräajan päätyttyä, jos voimassa olevat säännökset sen sallivat."

17 Tietyistä asetuksen N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1) 869 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tulliviranomaiset voivat itse päättää olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen tulleja, joita ei ole kannettu, jos:

— —

b) tulliviranomaiset pitävät [tullikoodeksin] 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja edellytyksiä täyttyneinä ja jos toimijalta saman erehdyksen vuoksi kantamatta jäänyt määrä, joka voi tapauksen mukaan koskea useita tuonti- tai vientitoimintoja, on pienempi kuin 2 000 [euroa];

— —"

18 Asetuksen N:o 2454/93 muuttamisesta 29.7.1998 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1677/98 (EYVL L 212, s. 18) 1 artiklan 5 kohdassa säädettiin, että edellä mainitun 869 artiklan b kohdassa oleva ilmaus "2 000 [euroa]" korvataan ilmauksella "50 000 [euroa]".

19 Asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos tulliviranomaiset 869 artiklassa säädettyjä tapauksia lukuun ottamatta joko pitävät koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan edellytyksiä täyttyneinä tai ovat epävarmoja siitä, koskevatko tämän säännöksen perusteet kyseistä tapausta, niiden on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 872–876 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen — —."

20 Saman asetuksen 873 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"Kyseistä tapausta komiteassa tutkimaan kokoontuneista kaikkien jäsenvaltioiden edustajista koostuvaa asiantuntijaryhmää kuultuaan komissio tekee päätöksen, jolla vahvistetaan joko, että kyseiset tullit voidaan tutkitussa tilanteessa jättää jälkikäteen tileihin kirjaamatta tai että ne on kirjattava tileihin jälkikäteen."

Tosiseikat

21 Tanskalainen yritys (jäljempänä maahantuoja) toi Kiinasta Tanskaan pakastettuja sokeriherneitä. Niitä myytiin vuoden 1995 loppuun saakka tullaamattomina tanskalaiselle tukkuliikkeelle, joka huolehti tulli-ilmoituksista. Tukkuliikkeellä oli

loppukäyttöä koskeva lupa, jonka nojalla sillä oli oikeus soveltaa tuontitullien osalta tavaroiden tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvaa nollaverokantaa.

22 Maahantuoja vastasi itse tullimuodollisuuksista 1.1.1996 alkaen. Ballerupin (Tanska) tulliviranomaiset hyväksyivät kyseisen yrityksen esittämät tulli-ilmoitukset selvittämättä, oliko sillä kyseisten tuotteiden loppukäyttöä koskeva lupa, ja jatkoivat nollaverokannan soveltamista.

23 Vejlen (Tanska) tulliviranomaiset totesivat 12.5.1997, että maahantuojalla ei ollut edellä mainittua lupaa, ja korjasivat kahta tulli-ilmoitusta soveltamalla 16,8 prosentin verokantaa. Maahantuoja kääntyi tämän vuoksi samana päivänä Ballerupin tulliviranomaisten puoleen, jotka oikaisivat edellä mainitut korjaukset ja sovelsivat uudelleen nollaverokantaa edellyttämättä kyseisten tuotteiden loppukäyttöä koskevan luvan esittämistä.

24 Jälkikäteen toteutetussa 9.2.1996–24.10.1997 tehtyjen 25 tulli-ilmoituksen tarkastuksessa toimivaltaiset tulliviranomaiset totesivat, että maahantuojalla ei ollut loppukäyttöä koskevan järjestelmän soveltamiseksi edellytettyä lupaa. Kyseiset tulliviranomaiset vaativat maahantuojaa maksamaan 509 707,30 DKK (noin 69 000 euroa) kantamatta jääneitä tuontitulleja.

25 Todettuaan ensin, että maahantuojalle on voinut syntyä 12.5.1997 tehtyjen oikaisujen johdosta perusteltu luottamus siihen, että noudatettu tulliselvitysmenettely oli oikea, Tanskan viranomaiset tiedustelivat komissiolta, onko tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan sallittua olla kirjaamatta jälkikäteen tileihin maahantuojalta vaadittuja tuontitulleja, jotka perustuvat edellä mainitun

ajankohdan jälkeen tehtyihin tulli-ilmoituksiin ja joiden määrä oli 140 409,60 DKK (noin 19 000 euroa). Komissio vastasi myöntävästi 19.7.1999 tekemällään päätöksellä.

26 Komissio totesi päätöksessään erityisesti, että Ballerupin tulliviranomaisten 12.5.1997 tekemää oikaisua, joka koski Vejlen tulliviranomaisten tekemiä korjauksia, on pidettävä Tanskan toimivaltaisten viranomaisten tekemänä virheenä, jota asianosainen ei voinut kohtuudella havaita.

27 Komissio pyysi 21.10.1999 päivätyllä kirjeellään Tanskan viranomaisia asettamaan komission käyttöön omina varoina 140 409,60 DKK:n suuruisen summan viimeistään kirjeen lähettämistä seuraavan toisen kuukauden 19. päivän jälkeisenä ensimmäisenä arkipäivänä eli 20.12.1999 ja ilmoitti, että jos pyyntöä ei noudateta, tilanteeseen sovelletaan voimassa olevan yhteisön lainsäädännön mukaista viivästyskorkoa. Tanskan hallitus kieltäytyi 15.12.1999 päivätyllä kirjeellä asettamasta komission käyttöön kyseistä summaa.

28 Komissio aloitti tämän jälkeen EY 226 artiklan mukaisen jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn. Pyydettyään ensin virallisella huomautuksella Tanskan hallitusta esittämään huomautuksensa asiassa, komissio osoitti 6.4.2001 kyseiselle jäsenvaltiolle perustellun lausunnon, jossa tätä pyydettiin toteuttamaan lausunnon noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa sen tiedoksiantamisesta.

29 Koska komissio ei ollut tyytyväinen perusteltuun lausuntoon saamaansa vastaukseen, se nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

Tutkittavaksi ottaminen

30 Saksan hallitus huomauttaa, että työjärjestyksen 92 artiklan 2 kohdan mukaan yhteisöjen tuomioistuimen on tutkittava kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset viran puolesta, ja väittää, että yhteisöjen tuomioistuimella ei ole toimivaltaa ratkaista nyt esillä olevaa asiaa.

31 Saksan hallituksen mukaan nyt esillä olevassa kanteessa on kyse tullikoodeksin rikkomiseen perustuvasta vahingonkorvauskanteesta. Koska EY:n perustamissopimuksen puitteissa ei ole säädetty kyseisenlaisesta kanteesta, sen ratkaiseminen kuuluu EY 240 artiklan nojalla Tanskan tuomioistuimille.

32 Tältä osin on todettava, että komissio moittii kanteessaan Tanskan kuningaskuntaa siitä, että vastoin päätöksen 94/728 ja asetuksen N:o 1552/89 säännöksiä tämä ei ole asettanut komission käyttöön tiettyä määrää omia varoja ja niihin liittyviä viivästyskorkoja.

33 Komissio siis vaatii nyt esillä olevalla kanteella yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Tanskan kuningaskunta on jättänyt noudattamatta sille yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteitaan, eikä suinkaan velvoittamaan kyseinen jäsenvaltio suorittamaan vahingonkorvausta.

34 Kanne on näin ollen otettava tutkittavaksi.

Asiakysymys

Asianosaisten lausumat

35 Komissio väittää, että päätöksen 94/728 2 artiklassa tarkoitetut perinteiset omat varat ovat olemassa tullivelan syntymisestä lähtien ja että näin ollen 140 409,60 DKK:n määrä olisi tullut asettaa komission käyttöön kyseisen päätöksen 8 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Täten, koska asiassa ei ollut myönnetty loppukäyttöä koskevan järjestelmän soveltamiseksi edellytettyä lupaa, asetuksen N:o 1552/89 2 artiklasta seuraa, että Tanskan viranomaisten olisi tullut todeta yhteisöjen oikeus kyseisiin varoihin samaan aikaan kuin niiden olisi tullut soveltaa asianmukaisesti tullisäännöksiä ja kantaa maksettavaksi kuuluvat tullit.

36 Komissio täsmentää, että sillä seikalla, että yritys on vapautettu tullien maksamisesta tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, ei ole mitään merkitystä sen kysymyksen selvittämisessä, onko itse jäsenvaltion suoritettava kyseinen määrä komissiolle. Tullikoodeksilla säännellään nimittäin ainoastaan taloudellisten toimijoiden ja kansallisten viranomaisten, jotka ovat vastuussa perinteisten omien varojen kantamisesta yhteisön lukuun, välisiä suhteita. Yhteisön ja jäsenvaltion välisiä suhteita säännellään yhteisön rahoitusjärjestelmää koskevilla säännöksillä eli erityisesti päätöksellä 94/728, asetuksen N:o 1552/89 soveltamissäännöksillä ja EY 10 artiklasta aiheutuvilla yleisillä velvollisuuksilla.

37 Vaikka kyseisten kahden säännöskokonaisuuden välille onkin luotu puhtaasti tekninen yhteys, koska asetuksessa N:o 1552/89 viitataan tullikoodeksin perusteella tullivelan syntymistä ja kantamista koskeviin eri vaiheisiin, mainituilla viittauksilla ei kuitenkaan ole merkitystä määritettäessä kansallisten viranomaisten taloudellista vastuuta yhteisöön nähden sellaisten virheiden osalta, joita ensin mainitut ovat tehneet perinteisten omien varojen kantamisessa. Mikäli jäsenvaltio ei kanna

mainittuja varoja, se voidaan vapauttaa velvollisuudesta asettaa kyseiset varat komission käyttöön ainoastaan asetuksen N:o 1552/89 17 artiklan nojalla eräiden edellytysten täyttyessä.

38 Viittaus tullikoodeksiin ja erityisesti asetuksen N:o 1552/89 2 artiklassa oleva, niin sanottu tullivelan "tileihin kirjaamista" koskeva virke on väistämättä ymmärrettävä viittauksena niihin objektiivisiin edellytyksiin, joiden täyttymistä tullikoodeksissa edellytetään, jotta tileihin kirjaaminen voidaan suorittaa, eikä viittauksena siihen kysymykseen, ovatko kansalliset viranomaiset tosiasiallisesti suorittaneet tileihin kirjaamisen esillä olevassa yksittäistapauksessa.

39 Tanskan hallitus myöntää, että EY 10 artiklassa ilmaistusta lojaliteettiperiaatteesta seuraa, että jäsenvaltioilla on velvollisuus taata hallintonsa tehokkaalla järjestämisellä se, että omat varat kannetaan sääntöjenmukaisesti ja asetetaan yhteisön käyttöön tämän asettamien määräaikojen kuluessa. Mikäli jäsenvaltiot eivät noudata tätä lojaliteettivelvollisuutta, komissio voi nostaa jäsenvaltioita vastaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen, joka perustuu omien varojen kantamisen huonoon hallinnointiin.

40 Nyt esillä olevassa asiassa ratkaistavana oleva kysymys on kuitenkin sen selvittäminen, kenen on vastattava omien varojen kertymättä jäämisestä, joka on aiheutunut sellaisista hallinnollisista virheistä, joita ei olisi voitu välttää siitä riippumatta, kuinka laadukkaasti ja tehokkaasti hallintokoneisto oli järjestetty.

41 Tältä osin Tanskan hallitus katsoo, että kohtuusperiaatteesta seuraa se, että yhteisön on vastattava hallinnollisista virheistä johtuvasta omien varojen kertymättä jäämisestä.

42 Mainittu hallitus väittää, että tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdasta seuraa, että tileihin kirjaamista — ja näin ollen myöskään tullien jälkikäteistä kantamista — ei suoriteta, kun kyseisessä artiklassa säädetyt edellytykset täyttyvät. Mikäli tileihin kirjaamista ei tapahdu, ei ole olemassa mitään asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan mukaista huomioon otettavaa määrää eikä näin ollen voida todeta myöskään mitään yhteisöjen oikeutta omiin varoihin.

43 Tanskan hallituksen mukaan selkein viite tullikoodeksin ja omia varoja koskevien säännösten välisen yhteyden olemassaolosta on se, että asetuksen N:o 2454/93 871 ja 873 artiklan mukaan toimivalta sen ratkaisemisessa, voivatko jäsenvaltiot luopua tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti tuontitullien vaatimisesta yrityksiltä, on komissiolla. On normaalia olettaa, että komissiolle on myönnetty valta päättää, voivatko jäsenvaltiot luopua tuontitullien vaatimisesta yritykseltä, koska tuontitullien kantamatta jättämisestä aiheutuu komissiolle vastaava omien varojen menettäminen.

44 Belgian hallitus väittää, että toisin kuin komissio on esittänyt, asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan 1 kohdan 1 ja 1 a alakohtaa on luettava yhdessä tullikoodeksin kanssa, sillä muutoin kyseinen artikla menettäisi täysin merkityksensä.

45 Belgian hallitus toteaa lisäksi, että asetuksen N:o 2454/93 869 ja 871 artiklasta seuraa, että kun jäsenvaltioilla on epäilystä tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädettyjen edellytysten ulottuvuudesta, ne voivat saattaa asian komission ratkaistavaksi, mikäli kyseessä olevan tullivelan määrä ei ylitä 50 000:ta euroa, ja niillä on velvollisuus toimia näin, mikäli kyseessä oleva summa ylittää mainitun määrän.

46 Objektiivisuutta ja puolueettomuutta koskevien sääntöjen vastaista olisi se, että sama viranomainen, jolla on päätösvalta jäsenvaltioiden viranomaisten erehdyksen osalta, ratkaisisi myös kysymyksen kyseisen jäsenvaltion taloudellisesta vastuusta tuon saman toiminnan johdosta, jonka se itse on todennut virheelliseksi. Toimivallan tällaisen keskittymisen johdosta kyseisten päätösten objektiivisuutta voitaisiin epäillä, sillä omat varat asetettaisiin lopulta komission käyttöön, olipa tämä päätös sisällöltään minkälainen tahansa.

47 Saksan hallitus huomauttaa tullikoodeksin ja omia varoja koskevien säännösten osalta, että tullikoodeksin 217–219 artiklassa säännellään yksityiskohtaisesti tuonti- ja vientitullien kirjaamista. Tämän puhtaasti tullihallinnon sisäisen toiminnan pääasiallisena tarkoituksena on nopeuttaa komission eduksi tulevien tullien kantamista. Tästä syystä asetuksen N:o 1552/89 2 artiklassa on valittu lähtöhetkeksi kirjanpitoon merkitseminen tai tileihin kirjaaminen. Kyseisillä säännöksillä on sitä vastoin taloudellisille toimijoille ainoastaan välillistä merkitystä, koska ne eivät voi vaatia, että syntyneen tullin määrä merkitään kirjanpitoon.

48 Italian hallitus katsoo, ettei EY 10 artiklan tapaisesta laajasta ja yleisestä määräyksestä voida johtaa jäsenvaltioiden vastattavaksi velvollisuutta komission esittämällä tavalla.

49 Asetuksen N:o 1552/89 17 artiklan osalta kyseinen hallitus toteaa, että siinä oletetaan, että kyseessä oleva hyvitys on jo merkitty kirjanpitoon ja että jäsenvaltion vastuu rajoittuu mahdollisiin puutteisiin jo todettuja oikeuksia koskevassa perinnässä. Kyseisellä säännöksellä ei täten säännellä nyt esillä olevassa asiassa kyseessä olevaa tilannetta, jossa oikeuksia ei ole kansallisten viranomaisten tekemän virheen johdosta merkitty kirjanpitoon, minkä seurauksena komissio on puolestaan tehnyt tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan nojalla päätöksen tullimaksujen maksamisesta vapauttamisesta perustellun luottamuksen johdosta.

50 Alankomaiden hallitus väittää, että päätöksessä 94/728 ei säädetä mistään jäsenvaltiolla olevasta vastuusta, jonka nojalla sen olisi nyt esillä olevan asian kaltaisessa tilanteessa asetettava komission käyttöön määrät, joita ei ole voitu kantaa jälkikäteen, eikä mainitusta päätöksestä voida tällaista vastuuta myöskään johtaa. Kyseisenlainen vastuu edellyttäisi sovellettavassa lainsäädännössä olevaa nimenomaista säännöstä.

51 Tullikoodeksin järjestelmässä, luettuna yhdessä asetuksen N:o 1552/89 ja päätöksen 94/728 kanssa, ei ole säännöstä, joka koskee tilannetta, jossa mainitun koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisissa olosuhteissa tileihin kirjaamista ei ole tapahtunut.

52 Portugalin tasavalta väittää, että yhteisöjen oikeus omiin varoihin ei synny tullivelan syntymisen yhteydessä vaan hetkellä, jolloin tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset tullin määrän kirjaamisesta ja sen tiedoksiantamisesta tullivelalliselle täyttyvät ja jolloin kyseinen oikeus voidaan asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan mukaisesti katsoa todetuksi. Mikäli oikeutta ei ole todettu tai mikäli toteaminen on peruutettu, kyseessä olevan hallinnon vastuuksi luettavien virheiden johdosta saamatta jääneiden määrien maksamista komissiolle ei voida suorittaa asetuksen N:o 1552/89 puitteissa, vaan vahingonkorvauksena, edellyttäen, että yhteisön lainsäädännössä on tästä säädetty.

53 Ruotsin hallitus väittää, että päätöksen 94/728 2 artiklan 1 kohdan b alakohdasta ja 3 kohdasta voidaan selvästi päätellä, että tullimaksut kuuluvat juuri yhteisöille. Täten tullivelkasuhde syntyy yhteisöjen ja kunkin tullivelallisen välille. Asianosainen jäsenvaltio ei ole mitenkään osapuolena tässä velallisen ja velkojan välisessä suhteessa. Jäsenvaltioiden tehtävä rajoittuu yhteisöjen saamisten kantamiseen tämän viimeksi mainitun lukuun. Tätä väitettä tukee se seikka, että komissiolla — eikä jäsenvaltioilla — on toimivalta päättää olla toteamatta tullisaatavaa nyt esillä olevan asian kaltaisessa tilanteessa.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

54 Aluksi on huomautettava, että, kuten julkisasiamies mainitsee ratkaisuehdotuksensa 7 kohdassa, EY 268 artiklan kolmannesta kohdasta, jonka mukaan talousarvioon otettujen tulojen ja menojen on oltava tasapainossa, seuraa, että tulojen vaje tietyissä omissa varoissa on korvattava muilla omilla varoilla tai menojen korjaamisella.

55 Lisäksi on muistutettava, että, kuten päätöksen 94/728 8 artiklan 1 kohdasta seuraa, jäsenvaltiot perivät kyseisen päätöksen 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut yhteisöjen omat varat ja niillä on velvollisuus asettaa yhteisöjen omat varat komission käyttöön. Saman päätöksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti jäsenvaltiot pidättävät itselleen keruukustannuksina kymmenen prosenttia mainitun artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti maksettavista maksuista. Kyseinen prosenttiosuus on päätöksen 2000/597 2 artiklan 3 kohdan nojalla korotettu 25 prosenttiin 31.12.2000 jälkeen todettujen määrien osalta.

56 Lisäksi on todettava, että nyt esillä olevassa asiassa tullivelan olemassaoloa tai riidanalaisten summien määrää ei ole kiistetty.

57 Asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan 1 kohdassa täsmennetään, että jäsenvaltioiden on todettava yhteisöjen oikeus omiin varoihin, "kun tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset maksun määrän merkitsemisestä kirjanpitoon ja sen tiedoksiannosta maksuvelvolliselle on täytetty".

58 Kyseisen säännöksen sanamuodosta seuraa, että jäsenvaltioiden velvollisuus todeta yhteisöjen oikeus omiin varoihin syntyy silloin, kun edellä mainitut tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset täyttyvät, ja näin ollen ei ole välttämätöntä, että tileihin kirjaaminen on tosiasiallisesti suoritettu.

59 Kuten tullikoodeksin 217, 218 ja 221 artiklasta ilmenee, kyseiset edellytykset täyttyvät, kun tulliviranomaisilla on käytettävissään tarvittavat tiedot, joiden ansiosta ne voivat laskea tullivelasta aiheutuvien tullien määrän ja määrittää velallisen (ks. vastaavasti asia C-460/01, komissio v. Alankomaat, tuomio 14.4.2005, Kok. 2005, s. I-2613, 71 kohta ja asia C-104/02, komissio v. Saksa, tuomio 14.4.2005, Kok. 2005, s. I-2689, 80 kohta).

60 Tältä osin on muistutettava, että jäsenvaltioilla on velvollisuus todeta yhteisöjen omat varat (ks. asia C-96/89, komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2461, 38 kohta ja em. asia komissio v. Saksa, tuomion 45 kohta). Asetuksen N:o 1552/89 2 artiklan 1 kohtaa on nimittäin tulkittava siten, että jäsenvaltiot eivät voi jättää toteamatta saatavia, vaikka ne kiistäisivät ne, koska muutoin hyväksyttäi-

siin se, että jäsenvaltio voi menettelyllään järkyttää yhteisön taloudellista tasapainoa (ks. vastaavasti em. asia, komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991, 37 kohta ja asia C-348/97, komissio v. Saksa, tuomio 15.6.2000, Kok. 2000, s. I-4429, 64 kohta).

61 Tästä seuraa, että jäsenvaltioiden on todettava yhteisöjen oikeus omiin varoihin heti, kun jäsenvaltioiden tulliviranomaiset voivat laskea tullivelasta aiheutuvien tullien määrän ja määrittää velallisen.

62 Tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdalla ei horjuteta tätä johtopäätelmää. Mainitun säännöksen tarkoituksena on suojella tullivelallisten perusteltua luottamusta kaikkien niiden seikkojen oikeellisuuteen, jotka vaikuttavat päätökseen tullien jälkikäteisestä tileihin kirjaamisesta tai siitä luopumisesta (ks. tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa toistettujen tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista velalliselta kantamatta jääneiden tuonti- tai vientitullien kantamisesta jälkitullauksin 24 päivänä heinäkuuta 1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1697/79 (EYVL L 197, s. 1) 5 artiklan 2 kohdan säännösten osalta asia C-348/89, Mecanarte, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3277, 19 kohta ja asia C-251/00, Ilumitrónica, tuomio 14.11.2002, Kok. 2002, s. I-10433, 39 kohta). Tullikoodeksin mainitulla säännöksellä säännellään tilanteita, joissa jäsenvaltioiden tulliviranomaiset eivät voi suorittaa kyseessä olevien tullien tileihin kirjaamista jälkikäteen eivätkä näin ollen myöskään kantaa tulleja jälkikäteen, mutta sillä ei vapauteta jäsenvaltioita niillä olevasta velvollisuudesta todeta yhteisöjen oikeutta omiin varoihin.

63 Yhteisöjen tuomioistuin on jo asiassa C-61/98, De Haan, 7.9.1999 antamassaan tuomiossa (Kok. 1999, s. I-5003) myöntänyt, että tällainen ero on olemassa niiden

sääntöjen välillä, joista toiset koskevat velvollisuutta todeta yhteisöjen oikeus omiin varoihin ja toiset jäsenvaltioiden mahdollisuutta kantaa tullit. Vaikka se, että kansalliset tulliviranomaiset eivät noudata yhteisön tullilainsäädännössä asetettuja määräaikoja, voi johtaa kyseisen jäsenvaltion velvollisuuteen suorittaa viivästyskorkoa yhteisöille omien varojen käyttöön asettamista koskevan menettelyn osalta, tällä ei kuitenkaan aseteta kyseenalaiseksi tullivelan erääntymistä eikä mainittujen viranomaisten oikeutta kantaa tulleja jälkikäteen tullikoodeksin 221 artiklan 3 kohdassa säädetyn kolmen vuoden määräajan kuluessa, kuten edellä mainitussa asiassa De Haan annetun tuomion 34 kohdasta ilmenee. Vastaavasti, vaikka jäsenvaltion tulliviranomaisten erehdyksestä seuraakin se, että velallisen ei ole suoritettava kyseessä olevien tullien määrää, tällainen erehdys ei voi saattaa kyseenalaiseksi tuolla jäsenvaltiolla olevaa velvollisuutta maksaa sekä viivästyskorkoja että niitä tulleja, jotka olisi tullut todeta omien varojen käyttöön asettamista koskevan menettelyn puitteissa.

64 Tanskan ja Belgian hallitusten esittämän sen väitteen osalta, jonka mukaan komissio olisi asetuksen N:o 2454/93 817 ja 873 artiklassa säädetyn menettelyn yhteydessä hyväksynyt tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisen, on todettava, että kyseinen menettely ei koske jäsenvaltioiden velvollisuutta todeta yhteisöjen oikeutta omiin varoihin. Asetuksen N:o 2454/93 871 ja 873 artiklan päämääränä on taata yhteisön oikeuden yhdenmukainen soveltaminen (ks. vastaavasti em. asia Mecanarte, tuomion 33 kohta) ja — yhdessä tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan kanssa — tullivelallisten perustellun luottamuksen suojaaminen (ks. tämän tuomion 62 kohta).

65 Lisäksi sillä seikalla, että asetuksen N:o 2454/93 871 ja 873 artiklassa säädetyssä menettelyssä ei ratkaista kysymystä yhteisöjen taloudellisista eduista, koska yhteisöjen oikeus kyseisiin omiin varoihin on todettava joka tapauksessa, varmistetaan, että komissio voi kyseisessä menettelyssä toimia omista eduistaan riippumattomasti ja puolueettomasti.

66 Lisäksi asetuksen N:o 1552/89 17 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että saman asetuksen 2 artiklan mukaisesti todettuja oikeuksia vastaavat määrät asetetaan komission käytettäviksi. Jäsenvaltiot vapautetaan tästä velvollisuudesta ainoastaan, jollei perintää ole voitu toteuttaa ylivoimaisen esteen vuoksi tai jos osoittautuu, että jäsenvaltioista riippumattomista syistä on täysin mahdotonta toteuttaa perintää.

67 Yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä kuitenkin ilmenee, että velvollisuus todeta yhteisöjen omat varat, velvollisuus kirjata ne komission tileihin määräajassa ja velvollisuus maksaa viivästyskorot liittyvät erottamattomasti toisiinsa. Lisäksi nämä korot on maksettava siitä riippumatta, mikä on syynä viivästykseen siirrettäessä varoja komission tileille. Tästä seuraa, ettei tilannetta, jossa jäsenvaltio on todennut omat varat muttei kuitenkaan ole suorittanut niitä komissiolle, ole erotettava tilanteesta, jossa jäsenvaltio on virheellisesti jättänyt kyseiset varat toteamatta, vaikka tältä osin ei olekaan säädetty ehdottomasta määräajasta (ks. mm. em. asia komissio v. Alankomaat, tuomio 16.5.1991, 38 kohta).

68 Jäsenvaltioiden on näin ollen todettava yhteisöjen oikeus omiin varoihin heti, kun tulliviranomaisilla on käytettävissään tarvittavat tiedot ja kun ne siten voivat laskea tullivelasta aiheutuvien tullien määrän ja määrittää velallisen, riippumatta siitä kysymyksestä, täyttyvätkö tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset ja voidaanko asiassa näin ollen kyseisten tullien osalta suorittaa tileihin kirjaaminen ja tullien kantaminen jälkikäteen. Tässä tilanteessa jäsenvaltio, joka jättää toteamatta yhteisöjen oikeuden omiin varoihin eikä aseta vastaavaa summaa komission käytettäväksi, vaikkei mikään asetuksen N:o 1552/89 17 artiklan 2 kohdassa säädetyistä edellytyksistä täyty, ei noudata yhteisön oikeuden ja erityisesti päätöksen 94/728 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan.

69 EY 10 artiklan osalta, johon komissio myös vetosi, ei ole tarpeen todeta edellä todetusta yhteisön oikeuden mukaisten, niiden erityisempien velvoitteiden noudattamatta jättämisestä, joita Tanskan kuningaskunnan oli erityisesti päätöksen 94/728 2 ja 8 artiklan nojalla noudatettava, erillistä, kyseisen artiklan määräyksiin sisältyvien yleisten velvollisuuksien noudattamatta jättämistä.

70 Näin ollen on todettava, että Tanskan kuningaskunta on jättänyt noudattamatta yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteitaan ja rikkonut erityisesti päätöksen 94/728 2 ja 8 artiklaa, koska Tanskan viranomaiset eivät ole asettaneet komission käyttöön 140 409,60 DKK:n suuruista määrää omia varoja ja näihin liittyviä 20.12.1999 alkaen laskettuja viivästyskorkoja.

Oikeudenkäyntikulut

71 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut Tanskan kuningaskunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska Tanskan kuningaskunta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Saman työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Tanskan kuningaskunta on jättänyt noudattamatta yhteisön oikeuden mukaisia velvoitteitaan ja rikkonut erityisesti Euroopan yhteisöjen omista varoista 31 päivänä lokakuuta 1994 tehdyn neuvoston päätöksen 94/728/EY, Euratom 2 ja 8 artiklaa, koska Tanskan viranomaiset eivät ole asettaneet Euroopan yhteisöjen komission käyttöön 140 409,60 DKK:n suuruista määrää omia varoja ja näihin liittyviä 20.12.1999 alkaen laskettuja viivästyskorkoja.**

2) **Tanskan kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Belgian kuningaskunta, Saksan liittotasavalta, Italian tasavalta, Alankomaiden kuningaskunta, Portugalin tasavalta ja Ruotsin kuningaskunta vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset